

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **F. J.**, zast. JUDr. Miloslavem Peterkou, advokátem, se sídlem Jagellonská 24, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2008, č. j. 7 Ca 227/2005 - 158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, zamítl žalobu proti rozhodnutí Hygienika hlavního města Prahy, jehož právním nástupcem se stalo Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01 jímž bylo změněno rozhodnutí Hlavního města Prahy – městského hygienika ze dne 8. 10. 2001, č. j. 5673/01/P10-HK/Dr. Ch, Dr. St, Mgr. Kr, o uložení pokuty žalobci ve výši 35 000 Kč podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. a uložení náhrady nákladů řízení podle § 97 odst. 2 téhož zákona ve výši 2216 Kč tak, že mu za správní delikt podle ustanovení § 92 odst. 1 uvedeného zákona, jehož se dopustil nesplněním povinnosti uvedené v § 32 téhož, ve spojení s § 11 Nařízení vlády č. 502/2000 Sb. a porušením povinnosti stanovené rozhodnutím zvláštního orgánu hlavního města Prahy – městského hygienika, ze dne 22. 5. 2001 č. j. 2893/01/P10-HK/Dr. Ch, Dr. St., Mgr. Kr.,

byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a povinnost zaplatit náklady vynaložené na zjištění závady ve výši 2216 Kč. Městský soud rozhodl dále tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že právní posouzení, jaká konkrétní povinnost byla žalobci uložena rozhodnutím městského hygienika ze dne 22. 5. 2001 již bylo v předchozím soudním rozhodování vyřešeno tak, že se jednalo o veškerou hudební produkci. Tato povinnost byla žalobci uložena pravomocným správním rozhodnutím, přičemž žalobce zákonnost tohoto správního rozhodnutí již v tomto soudním řízení nemůže zpochybňovat. S ohledem na skutečnost, že žalobce tuto povinnost nesplnil a v jeho provozovně dále docházelo k překračování hladin hluku, byla pokuta podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. uložena po právu. Pokuta byla uložena nikoli za porušení obecné právní povinnosti, která vyplývá, z cit. zákona, ale pro porušení povinnosti stanovené v rozhodnutí městského hygienika ze dne 22. 5. 2001 na základě zákona č. 258/2000 Sb. Toto porušení bylo zjištěno ze záznamů policie ze dne 3. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001. Pokuta nebyla uložena na podkladě měření hluku ze dne 23. 3. 2001, ale na podkladě zjištění, že zákaz stanovený v rozhodnutí městského hygienika ze dne 22. 5. 2001 nebyl respektován a k hluku nadále docházelo. Námitka zpochybňující samotné měření hluku ze dne 23. 3. 2001 tak podle městského soudu nemůže být v tomto řízení věcně hodnocena a nelze tak ani aplikovat § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. To samé platí v případě námitek, v nichž žalobce polemizuje s tím, pro jaký účel byl kolaudován byt, v němž došlo dne 23. 3. 2001 k měření hluku a zda v něm nejsou provedeny stavební úpravy v rozporu se stavebním zákonem. Tyto námitky podle městského soudu směřují do správního řízení, které není předmětem tohoto soudního řízení, tedy do stanovení zákazu provozu zdroje hluku v provozovně a není třeba k nim zaujímat podrobnější stanovisko, neboť s uložením pokuty nesouvisí. Při vypořádání námitek žalobce, že byl za tentýž skutek postižen dvakrát (pokutou podle zákona č. 258/2000 Sb. a v přestupkovém řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se městský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v tomto správním řízení nebyla ukládána pokuta podle zákona o přestupcích ale podle zákona č. 258/2000 Sb.

K námitce žalobce, že ve výroku rozhodnutí žalovaného chybí odkaz, podle jakého ustanovení se tato povinnost ukládá (povinnost se týká náhrady nákladů správního řízení spojených s měřením hluku dne 23. 3. 2001), přičemž není jasné, proč nebylo o náhradě těchto nákladů rozhodnuto již v rozhodnutí městského hygienika ze dne 22. 5. 2001, městský soud uvedl, že skutečnost, že ve výroku není uvedeno příslušné ustanovení právního předpisu je sice v rozporu s § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tato nesprávnost však sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí jako takového, neboť znění zákona je uvedeno v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Jedná se sice o vadu výroku, tato vada však nenabyla takové intenzity, aby zdůvodnila nezákonnost výroku. K polemice žalobce, proč o této náhradě nebylo rozhodnuto již v rozhodnutí městského hygienika ze dne 22. 5. 2001, městský soud uvedl, že v této skutečnosti žádnou nezákonnost nespatřuje, jelikož § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. správní orgán nijak časově neomezuje v tom smyslu, kdy by o náhradě těchto nákladů měl rozhodnout. Správní orgán má oprávnění tuto povinnost uložit, žádné omezení, že by k němu muselo dojít v určitém správním rozhodnutí, však zákonem stanoveno není a proto takový postup není v rozporu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že městský

soud zaujal nesprávné právní stanovisko k problematice správních rozhodnutí, která předcházela napadenému rozhodnutí žalovaného a byla jeho podkladem. Městský soud v této otázce vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Ads 35/2004 - 111, nezabýval se tak nezákonnými způsoby získání důkazů orgány žalovaného a řešil pouze vlastní problematiku správního deliktu stěžovatele. Stěžovatel stejně jako v již žalobě znovu poukázal na následující skutečnosti: při měření hluku dne 23. 3. 2001 nebyl přítomen, místnosti které obývala paní K. nemají charakter bytu, nesrozumitelnost výroku rozhodnutí městského hygienika. Konstatoval dále, že městský soud zaujal ve smyslu předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 35/2004 zcela nesprávné a neudržitelné stanovisko, že nelze přezkoumávat předchozí nezákonná rozhodnutí ani nelze k důkazům o nezákonnosti přihlídnout a to s ohledem na zásadu presumpce správnosti správního aktů a na skutečnost, že předchozí správní rozhodnutí je v právní moci. Stěžovatel má za to, že se městský soud měl vyjádřit k otázce, zda prostory obývané paní K. jsou bytovými prostory. Podle názoru stěžovatele se Městský soud v Praze měl zabývat také tím, že celý dům, kde je umístěna provozovna stěžovatele měl charakter nebytového domu. V této části tak stěžovatel shledává v rozsudku městského soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení věci a má za to, že napadený rozsudek městského soudu je rovněž nepřezkoumatelný, neboť městský soud se nezabýval některými argumenty stěžovatele. Stěžovatel dále namítal, že městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na záznamy městské policie ze dne 3. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001, přestože dne 3. 6. 2001 se žádné měření neprovádělo a i pokud by se tak stalo, bylo by šlo o měření uskutečněné před právní mocí rozhodnutí městského hygienika ze dne 22. 5. 2001, které nabylo právní moci až později (dne 13. 6. 2001). Městský soud podle stěžovatele argumentuje protokolem ze dne 3. 6. 2001, který nemohl být podkladem pro rozhodnutí o pokutě, neboť takový protokol neexistuje. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatel rovněž v tom, že městský soud vlastní důvody svého rozhodnutí uvádí velice stručně, obecně a k některým podstatným záležitostem se vůbec nevyjadřuje. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 11. 6. 2008, č. j. 4 Ads 19/2008 - 157, vrátil spis Městskému soudu v Praze, neboť bylo nutné provést opravu písařské chyby v napadeném rozsudku. V jeho záhlaví totiž bylo jako rozhodnutí žalovaného přezkoumávané soudem nesprávně označeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozhodnutí Městského hygienika hlavního města Prahy ze dne 8. 10. 2001, č. j. 5673/01/P10-HK/Dr.Ch, Dr.St, Mgr. Kr), ačkoliv rozhodnutím žalovaného je rozhodnutí Hygienika hlavního města Prahy, (jehož právním nástupcem se stalo Ministerstvo zdravotnictví) ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 6. 2008, č. j. 7 Ca 227/2005 - 158, záhlaví rozsudku ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, opravil tak, že namísto slov: „proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2001, č.j. 5673/01/P10-HK/Dr.Ch, Dr.St, Mgr. Kr” má být správně uvedeno: „proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01”. V odůvodnění konstatoval, že při přepisu rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti, kterou předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opravil.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že jde o zjevnou nesprávnost, ke které došlo při přepisování rozsudku a že je možno postupovat opravným usnesením podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Podle jeho názoru jde o závažnou a věcnou chybu v meritu věci, kterou nelze napravit opravným usnesením. Poukazuje na skutečnost, že v protokolu o jednání chybí přesné označení rozhodnutí správního orgánu, které městský soud přezkoumával a tato skutečnost nevyplývá ani z odůvodnění rozsudku ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133. Také skutečnost, že městský soud vydal opravné usnesení až po přibližně 8 měsících od doručení rozsudku účastníkům řízení, nenasvědčuje podle stěžovatele tomu, že se jedná o zřejmou nesprávnost, kterou lze opravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného opravného usnesení je příliš kusé, v důsledku, čehož je vlastně i nepřezkoumatelné. Není tak patrné, proč se předseda senátu domnívá, že svůj rozsudek vynesl ve znění uváděném v opravném usnesení a ne ve znění uváděném původně a o co opírá svá tvrzení, případně jakými důkazy argumentuje. Stěžovatel uzavírá, že Městský soud Praze napadeným usnesením obešel zákon a porušil práva stěžovatele na spravedlivý proces. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2008, č. j. 7 Ca 227/2005 - 158, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, eventuálně aby zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a rozhodl o kasační stížnosti stěžovatele ze dne 7. 12. 2007 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, v původním znění.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost žalobce je podle jeho názoru účelová. Skutečnost, že předmětem napadeného usnesení byla zjevná nesprávnost, vyplývá z toho, že předmětná chyba má podobný původ jako chyba písařská a že k ní došlo zjevným omylem, neboť chyba je identifikovatelná na základě srovnání obsahu chybných slov a opravených slov, představujících označení projednávané věci, s obsahem odůvodnění rozsudku městského soudu ze dne 2. 11. 2007. Tato skutečnost dále plyne z faktu, že původní žaloba stěžovatele ze dne 19. 2. 2002 byla podána proti rozhodnutí Hygienika hl. m. Prahy ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01, (žalovaného) jímž bylo změněno rozhodnutí Hlavního města Prahy - městského hygienika ze dne 8. 10. 2001, č. j. 5673/01/P10-HK/dr.Ch, dr.St, Mgr.Kr (dále jen „správní orgán prvního stupně“), a proto městský soud nerozhodoval, ani nemohl rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která vůbec podána nebyla; nadto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným vůbec vydáno nebylo. Stejně tak rozsudek městského soudu ze dne 31. 10. 2003, zrušený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005 a poté vydaný rozsudek městského soudu ze dne 2. 11. 2007 vždy rozhodovaly o žalobě podané k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01. Důvody opravy jsou tak více než zřejmé a není tedy ani pravdou, že odůvodnění usnesení je nepřezkoumatelné. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 2. 11. 2007 uvádí, že městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Podle názoru žalovaného je z rozsudku městského soudu ze dne 2. 11. 2007 zřetelné o jakou fakticky projednávanou věc jde, byť je v něm chybně označeno přezkoumávané rozhodnutí, což je však pouhá formální nepozornost při písemném vyhotovení rozsudku ze strany městského soudu, kterou ani sám stěžovatel neodhalil a nezpůsobila mu žádnou nesnáz při podání kasační stížnosti. Nelze přijmout ani výhradu stěžovatele, že opravné usnesení bylo vydáno až po 8 měsících, neboť s. ř. s. žádnou lhůtu k opravě rozsudku nestanoví. Žalovaný navrhuje, aby

Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, eventuálně zrušil opravné usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2008 a vrátil mu věc s tím, že předmětná oprava bude řešena pouhým přípisem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na úvod uvést, že kasační stížnost proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je přípustná, neboť takovouto kasační stížnost nelze podřadit pod některý z důvodů nepřipustnosti kasační stížnosti podle § 104 s. ř. s. Přípustnost kasační stížnosti proti opravnému usnesení ostatně vyplývá také z judikatury zdejšího soudu, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 02. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, publikovaném pod č. 1177/2007 Sb. NSS, mimo jiné vyslovil, že *proti opravnému usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná, a to i v případě, že byl opravován jen výrok o náhradě nákladů řízení; předmětem přezkumu však je pouze splnění podmínek pro provedení opravy.*

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, nemohl by se zabývat ostatními námitkami stěžovatele. Stěžovatel vytýká napadenému usnesení Městského soudu v Praze nepřezkoumatelnost, což odůvodňuje tím, že odůvodnění napadeného opravného usnesení je příliš kusé, není zřejmé, proč se předseda senátu domnívá, že svůj rozsudek vynesl ve znění uváděném v opravném usnesení a ne ve znění uváděném původně a o co opírá svá tvrzení, případně jakými důkazy argumentuje.

Nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V předkládaném případě však tomu tak podle názoru

Nejvyššího správního soudu není. Z usnesení Městského soudu v Praze je zřejmé, jakým způsobem opravil záhlaví svého rozsudku ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133. Městský soud v Praze uvádí důvod (při přepisování rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti), z něhož lze usoudit, jakou úvahou se řídil. Odůvodnění usnesení umožňuje také posoudit, podle jakého zákonného ustanovení městský soud postupoval. Nejvyšší správní soud má za to, že napadené opravné usnesení Městského soudu v Praze má všechny podstatné náležitosti, vyplývá z něj jakým způsobem a z jakého důvodu Městský soud v Praze rozhodl a rozhodně je tak nelze považovat za nepřezkoumatelné. Na tom nic nemění ani to, že odůvodnění usnesení se skládá pouze z jedné věty a působí tak na stěžovatele jako velmi kusé. Je však potřeba zohlednit, že se jednalo pouze o opravné usnesení, na jehož odůvodnění není třeba, i s ohledem na zásadu procesní ekonomie, klást stejný důraz jako na rozhodnutí, jímž se rozhoduje o meritu věci.

K námitce stěžovatele, v níž nesouhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že jde o zjevnou nesprávnost, ke které došlo při přepisování rozsudku a že je možno postupovat opravným usnesením podle § 54 odst. 4 s. ř. s., konstatuje Nejvyšší správní soud následující:

Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku. Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Citované ustanovení umožňuje soudu, aby v rozhodnutí opravil početní a písařské chyby a zjevné nesprávnosti, které jsou podobného původu jako písařské chyby. Za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí. Tento názor vyslovil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 1968, sp. zn. 2 Cz 57/68, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 37/1969, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od tohoto názoru odchýlit.

V posuzovaném případě bylo předmětem opravy záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 158, ve kterém městský soud namísto rozhodnutí žalovaného uvedl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění tohoto rozsudku pak skutečně chybí přesné označení rozhodnutí správního orgánu, které městský soud přezkoumával. Hned v prvním odstavci odůvodnění však městský soud uvedl, že se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Také z první věty druhého odstavce vyplývá, že se městský soud zabýval přezkumem rozhodnutí žalovaného, neboť uvádí: „V odůvodnění napadeného rozhodnutí se Hygienik hlavního města Prahy, jehož právním nástupcem se stalo ministerstvo zdravotnictví (dále jen „žalovaný“) zabýval odvolacími důvody žalobce a uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí je věcně správné.“ Rovněž je třeba přihlídnout k tomu, že v naposledy uvedeném rozsudku městský soud rozhodoval po vrácení věci Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Ads 35/2004 - 111, zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v

Praze ze dne 31. 10. 2003, č. j. 38 Ca 149/2002 - 74. V záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005 i v záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2003 přitom bylo jako přezkoumávané rozhodnutí přesně označeno rozhodnutí žalovaného. Taktéž žaloba míří proti rozhodnutí žalovaného, které přesně specifikuje. Rovněž z obsahu kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, vyplývá, že stěžovatel si byl vědom toho, že městský soud uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, když pod bodem I. kasační stížnosti uvádí, že *rozsudkem ze dne 2. 11. 2007 sp. z n. 7 Ca 227/2005 - 133 zamítl Městský soud v Praze žalobu, kterou stěžovatel dne 19. 2. 2002 napadl rozhodnutí Hygienika hlavního města Prahy (nyní právní nástupce Ministerstvo zdravotnictví - dále jen „žalovaný“) z 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01*. Z uvedeného tak podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že městský soud se v rozsudku zabýval přezkumem rozhodnutí žalovaného, stěžovatel si této skutečnosti byl vědom a pokud městský soud v záhlaví uvedl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jedná se o zjevnou chybu v psaní ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., která stěžovateli nezpůsobila žádnou újmu na jeho právech. Krom toho nutno připomenout, že chyby v označení žalobou napadeného rozhodnutí v záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze si povšiml až Nejvyšší správní soud v souvislosti se studiem spisu a přípravou rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatele směřující proti uvedenému rozsudku. Proto přípisem ze dne 11. 6. 2008 vrátil spis městskému soudu k provedení opravy záhlaví rozsudku.

K námitce stěžovatele, že opravné usnesení bylo vydáno až po téměř osmi měsících po vydání rozsudku obsahujícího v záhlaví chybné označení přezkoumávaného správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. nestanoví žádnou lhůtu pro vydání opravného usnesení. Z dikce zákona „předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu“ a také ze samotné povahy věci lze dovodit, že předseda senátu má povinnost nepřesnosti textu rozhodnutí opravit ihned, jakmile se o nich dozví. Tak také v posuzované věci předseda senátu postupoval, když bezprostředně po předložení spisu Nejvyšším správním soudem opravné usnesení dne 19. 6. 2008 vydal. Ani po této stránce tak nelze postupu Městského soudu v Praze cokoli vytknout.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí ani o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu